

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

JULIANE KOKOTT

přednesené dne 17. července 2008¹

I – Úvod

1. Právo Společenství stanoví mezní hodnoty pro emise částic produkované vozidly se vznětovým motorem. Nizozemsko však zamýšlí schvalovat pouze vozidla, která splňují přísnější mezní hodnoty. Toto opatření má přispět ke snížení obsahu částic ve vnějším ovzduší. V mnoha částech země byly totiž překročeny mezní hodnoty stanovené právem Společenství pro obsah částic ve vnějším ovzduší.

2. Proto Nizozemsko podle čl. 95 odst. 5 Smlouvy o ES požádalo Komisi o udělení výjimky z úpravy mezních hodnot pro emise částic. Komise sporným rozhodnutím tuto žádost zamítla². Soud zamítl žalobu Nizozemska proti rozhodnutí Komise³.

3. V projednávaném kasačním opravném prostředku vytýká Nizozemsko Komisi, že nezohlednila včas předloženou zprávu s novými údaji o znečištění ovzduší v Nizozemsku. Soud při zamítnutí tohoto podání nesprávně posoudil povinnost Komise postupovat s řádnou péčí a její povinnost odůvodnění. Navíc je přezkum Soudu, zda v Nizozemsku existuje zvláštní problém ve smyslu čl. 95 odst. 5 ES, stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

II – Právní rámec

4. Právní rámec vylíčil Soud v bodech 1 až 9 následovně:

¹ — Původní jazyk: němčina.

² — Rozhodnutí 2006/372/ES ze dne 3. května 2006 o předložení vnitrostátních předpisů, které Nizozemské království oznámilo podle čl. 95 odst. 5 Smlouvy o ES, a kterými se stanovují mezní hodnoty pro emise částic z vozidel poháněných vznětovým motorem, Úř. věst. L 142, s. 16.

³ — Rozsudek ze dne 27. června 2007, Nizozemsko v. Komise (T-182/06, Sb. rozh. s. I-6705).

„1 Článek 95 ve svých odstavcích 4 až 6 stanoví:

členskými státy a nenarušují fungování vnitřního trhu.

„(4) Pokládá-li členský stát poté, co Rada nebo Komise přijaly harmonizační opatření, za nezbytné ponechat si vlastní vnitrostátní předpisy ze závažných důvodů uvedených v článku 30 nebo vnitrostátní předpisy týkající se ochrany životního nebo pracovního prostředí, oznámí je Komisi spolu s důvody pro jejich ponechání.

Nerohodne-li Komise v této lhůtě, pokládají se vnitrostátní předpisy uvedené v odstavcích 4 a 5 za schválené.

(5) Aniž je dotčen odstavec 4, pokládá-li členský stát poté, co Rada nebo Komise přijaly harmonizační opatření, za nezbytné zavést vnitrostátní předpisy, opírající se o nové vědecké poznatky k ochraně životního prostředí nebo pracovního prostředí, z důvodu zvláštního problému, který se objeví v tomto členském státě po přijetí harmonizačních opatření, oznámí zamýšlené předpisy Komisi spolu s důvody pro jejich zavedení.

Je-li to opodstatněné složitostí věci a neexistuje-li nebezpečí pro lidské zdraví, může Komise oznámit dotyčnému členskému státu, že lhůta uvedená v tomto odstavci může být prodloužena o další lhůtu až šesti měsíců.

(6) Komise do šesti měsíců po oznámení podle odstavců 4 a 5 dotyčné vnitrostátní právní předpisy schválí, nebo zamítne poté, co prověří, zda neslouží jako prostředek svévolné diskriminace nebo zastřeného omezování obchodu mezi

- 2 Směrnice Rady 96/62/ES ze dne 27. září 1996 o posuzování a řízení kvality vnějšího ovzduší (Úř. věst. L 296, s. 55; Zvl. vyd. 15/03 s. 95) ve svém čl. 7 odst. 3 stanoví, že členské státy vypracují akční plány, v nichž uvedou krátkodobá opatření, která mají být přijata v případě rizika překročení mezních hodnot nebo výstražných prahových hodnot s cílem snížení tohoto rizika a zkrácení doby trvání takové situace. V některých případech mohou uvedené

plány stanovit opatření na kontrolu a v nezbytném případě i na pozastavení činností, které přispívají k překračování mezních hodnot, včetně provozu motorových vozidel.

mální hmotnost je vyšší než 2 500 kg, a jednak do kategorie N₁, třídy I (nákladní vozidla s maximální povolenou hmotností 1 305 kg), ve výši 25 mg/km.

3 Podle čl. 11 odst. 1 písm. a) směrnice 96/92 informují členské státy Komisi o výskytu hodnot překračujících součet mezní hodnoty a meze tolerance, o dnech nebo obdobích, kdy byly uvedené hodnoty naměřeny, a o hodnotách zaznamenaných v průběhu devíti měsíců následujících po skončení každého roku.

6 Článek 2 odst. 1 směrnice 98/69 stanoví:

„[...] členské státy [nesmějí] z důvodů týkajících se znečišťování ovzduší emisemi z motorových vozidel:

4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/69/ES ze dne 13. října 1998 o opatřeních proti znečišťování ovzduší emisemi z motorových vozidel a o změně směrnice 70/220/EHS (Úř. věst. L 350, s. 1; Zvl. vyd. 13/01, s. 64) vstoupila v platnost dne 28. prosince 1998, dnem svého zveřejnění v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

– odmítnout udělit ES schválení typu podle čl. 4 odst. 1 směrnice 70/156/EHS, ani

5 Tento předpis stanoví mezní hodnotu koncentrace hmotnosti částic (PM) pro vozidla poháněná vznětovým motorem spadající jednak do kategorie M (osobní vozidla), která jsou definována v příloze II části A směrnice Rady ze dne 6. února 1970 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se schvalování typu motorových vozidel a jejich přípojných vozidel (Úř. věst. L 42, s. 1; Zvl. vyd. 13/01, s. 44), s výjimkou vozidel, jejichž maxi-

– odmítnout udělit vnitrostátní schválení typu, ani

– zakázat registraci, prodej nebo uvedení do provozu vozidla podle článku 7 směrnice 70/156 /EHS,

pokud tento typ nebo toto vozidlo splňuje požadavky směrnice 70/220/EHS ve znění této směrnice.'

opatření k zajištění toho, aby koncentrace těchto částic ve vnějším ovzduší nepřekračovaly mezní hodnoty přílohy III oddílu I."

7 Směrnice Rady 1999/30/ES ze dne 22. dubna 1999 o mezních hodnotách pro oxid siřičitý, oxid dusičitý a oxidy dusíku, částice a olovo ve vnějším ovzduší (Úř. věst. L 163, s. 41; Zvl. vyd. 15/04, s. 164) ve spojení se směrnicí 96/62 stanoví mimo jiné mezní hodnoty koncentrací částic „PM₁₀“ ve vnějším ovzduší, které jsou závazné od 1. ledna 2005.

8 Pro účely směrnice 1999/30 se částicemi PM₁₀ rozumí:

„11. »PM₁₀« částice, které projdou selektivním vstupním filtrem s odlučovací účinností 50 % pro aerodynamický průměr 10 µm.“

9 Směrnice 1999/30 ve svém článku 5 stanoví, že členské státy učiní nezbytná

5. Mezitím bylo přijato nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 ze dne 20. června 2007 o schvalování typu motorových vozidel z hlediska emisí z lehkých osobních vozidel a z užitkových vozidel (Euro 5 a Euro 6) a z hlediska přístupu k informacím o opravách a údržbě vozidla⁴. Emisní norma Euro 5 stanoví snížení mezní hodnoty koncentrace hmotnosti částic (PM) na 5 mg/km. Nové typy lehkých osobních vozů a užitkových vozů se vznětovým motorem musí být od září 2009 zásadně vybaveny filtry částic, pro nově vyrobené vozy již schválených typů to platí od ledna 2011.

6. Dne 21. května 2008 byla kromě toho přijata směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/50/ES ze dne 21. května 2008 o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu.⁵ Tato směrnice nahrazuje zejména směrnicí 96/62 a směrnicí 1999/30.

4 — Úř. věst. L 171, s. 1.

5 — Úř. věst. L 152, s. 1.

Článek 22 odst. 1 a 2 nové směrnice zprošťuje členské státy za určitých podmínek povinnosti dodržovat mezní hodnoty. Pro PM_{10} platí toto zproštění po dobu tří let od vstupu v platnost, tj. do roku 2011.

tovým motorem, která budou poprvé použita po 31. prosinci 2006. To by znamenalo, že jsou tato vozidla vybavena filtry částic.“

8. Další průběh řízení je popsán v bodech 21 až 26 napadeného rozsudku:

III – Správní řízení

7. Nizozemsko požádalo dne 2. listopadu 2005 Komisi o schválení přísnějších požadavků na emise částic produkovaných určitými vozidly se vznětovými motory, než stanoví právo Společenství. Komise v bodě 6 rozhodnutí 2006/372/ES popisuje opatření předložená k žádosti o povolení takto:

„21 Dopisem ze dne 23. listopadu 2005 Komise potvrdila přijetí oznámení nizozemské vlády a informovala ji, že šestiměsíční lhůta, která byla Komisi poskytnuta na základě čl. 95 odst. 6 ES k rozhodnutí o žádostech o výjimku, začala běžet dne 5. listopadu 2005, tj. dne následujícího po dni doručení oznámení.

„Nizozemské království oznámilo Komisi předlohu vyhlášky, která má uložit povinnou mezní hodnotu emisí částic 5 mg na kilometr pro nákladní vozidla s maximální povolenou hmotností do 1 305 kg (vozidla kategorie N_1 třídy I) a pro osobní automobily (vozidla kategorie M_1), jak je stanoveno v čl. 1 odst. 1 písm. h) a čl. 1 odst. 1 písm. at) *Voertuigreglement*. Tato mezní hodnota by se měla vztahovat na všechna tato vozidla se vzně-

22 Hodnotící zpráva o kvalitě vnějšího ovzduší v Nizozemsku za rok 2004 vypracovaná na základě směrnice 96/62 byla předána Komisi dne 8. února 2006 a zapsána tímto orgánem dne 10. února téhož roku.

23 Dopisem ze dne 10. března 2006 nizozemské orgány informovaly Komisi o existenci zprávy vypracované v březnu 2006 Milieu- en Natuurplanbureau (nizozemská agentura pro environmentální posuzování [...]) s názvem ‚Nieuwe inzichten in de omvang van de fijnstof-problematiek‘ (Nový pohled na rozsah problematiky částic).

24 K tomu, aby Komise mohla posoudit opodstatněnost argumentů uváděných nizozemskými orgány, vyžádala si vědecký a technický posudek skupiny poradců koordinované Nederlandse Organisatie voor toegepast-natuurwetenschappelijk onderzoek (Nizozemská organizace pro aplikovaný vědecký výzkum [...])

25 Tato organizace předložila svůj posudek Komisi dne 27. března 2006.

26 Rozhodnutím 2006/372[...] Komise zamítla oznámený návrh vyhlášky z důvodu, že Nizozemské království neprokázalo existenci zvláštního problému s ohledem na směrnici 98/69/ES a že ‚oznámené opatření není přiměřené sledovaným cílům‘.“

IV – Řízení před Soudem prvního stupně a návrhová žádání účastníků řízení

9. Nizozemsko podalo dne 12. července 2006 u Soudu prvního stupně žalobu proti spornému rozhodnutí 2006/372.

10. Nizozemská vláda podle bodu 33 napadeného rozsudku uvedla, že rozhodnutí odporuje hmotněprávním ustanovením článku 95 ES a povinnosti uvést odůvodnění podle článku 253 ES *zprvu* proto, že odmítá existenci zvláštního problému v Nizozemsku, který se objevil po přijetí směrnice 98/69, aniž by byly přezkoumány relevantní údaje poskytnuté tímto členským státem, a *zadruhé* proto, že považuje oznámený návrh vyhlášky za nepřiměřený cílům sledovaným Nizozemskem.

11. Soud o žalobě rozhodl ve zrychleném řízení rozsudkem ze dne 27. června 2007. Zkoumal přitom pouze první žalobní důvod, totiž zohlednění údajů poskytnutých Nizo-

zemskem a důkaz o existenci zvláštního problému v Nizozemsku. Soud v obou bodech argumenty nizozemské vlády odmítl.

– uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

12. Nizozemsko podalo proti tomuto rozsudku projednávaný kasační opravný prostředek. Nizozemská vláda napadá obě části prvoinstančního přezkumu a navrhuje, aby Soudní dvůr

14. Účastníci řízení předložili svá vyjádření. Jednání se nekonalo.

V – Právní posouzení

– zrušil napadený rozsudek, vrátil věc Soudu k rozhodnutí o ostatních žalobních důvodech, a

15. Spor Nizozemska a Komise spočívá v tom, zda je v souladu s právem Společenství, jestliže Nizozemsko stanoví pro emise částic produkováných vozidly přísnější mezní hodnoty, než jsou stanovené směrnicí 98/69.

– uložil druhému účastníkovi řízení náhradu nákladů řízení.

13. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr

16. Nizozemsko může přijmout vnitrostátní úpravu, která se odchyluje od směrnice 98/69, pouze se schválením Komise. To vyplývá z čl. 95 odst. 5 a 6 ES, jelikož pozdější nizozemská úprava by se odchylovala od právního aktu, který se opíral o článek 100a Smlouvy o ES (po změně článek 95 ES).

– odmítl kasační opravný prostředek jako nepřipustný nebo ho podpůrně zamítl a

17. Podle čl. 95 odst. 5 ES musí dotčený členský stát oznámit Komisi důvody pro

zavedení sporných vnitrostátních předpisů⁶. Má tedy povinnost prokázat tyto důvody⁷.

poznatky⁹, nicméně v Nizozemsku neexistuje žádný zvláštní problém. Soud odmítl s tím související výhrady Nizozemska a potvrdil zjištění Komise.

18. Členský stát musí nejprve prokázat, že vnitrostátní předpisy, které se odchyľují od harmonizačního opatření, se opírají o nové vědecké poznatky k ochraně životního prostředí nebo pracovního prostředí. Dále musí doložit existenci pro něj zvláštního problému, který se objevil po přijetí harmonizačního opatření⁸.

19. Je-li tento důkaz předložen, přezkoumá Komise podle čl. 95 odst. 6 ES, zda předpokládaná vnitrostátní opatření nepředstavují prostředek svévolné diskriminace nebo zastřeného omezování obchodu mezi členskými státy a nebrání fungování vnitřního trhu.

20. Toto řízení o kasačním opravném prostředku se týká výlučně použití čl. 95 odst. 5 ES. Komise sice konstatovala, že Nizozemsko předložilo nové vědecké

21. Ve svém kasačním opravném prostředku vytýká nizozemská vláda zaprvé, že Soud měl nesprávně zato, že Komise zohlednila její zprávu (ad A), a zadruhé napadá skutečnost, že Soud považoval za dostačující posouzení Komise, zda v Nizozemsku existuje zvláštní problém (ad B).

22. Jelikož oba důvody uplatňované na podporu kasačního opravného prostředku poukazují na to, že v odůvodnění napadeného rozsudku došlo k nesprávnému právnímu posouzení, budu dále zkoumat, zda je výrok opodstatněný na základě jiných právních důvodů (ad C). I v tomto případě by bylo třeba kasační opravný prostředek zamítnout¹⁰.

6 — Rozsudek ze dne 21. ledna 2003, Německo v. Komise (C-512/99, Recueil, s. I-845, bod 80 a násl.).

7 — K čl. 95 odst. 4 ES viz rozsudek ze dne 20. března 2003, Dánsko v. Komise (C-3/00, Recueil, s. I-2643, bod 84).

8 — Rozsudky Německo v. Komise (citovaný v poznámce pod čarou 6, bod 80), a ze dne 13. září 2007, Land Oberösterreich v. Komise (C-439/05 P a C-454/05 P, Sb. rozh. s. I-7141, bod 57).

9 — Viz body 25 až 32 sporného rozhodnutí.

10 — Rozsudky ze dne 9. června 1992, Lestelle v. Komise (C-30/91 P, Recueil, s. I-3755, bod 28); ze dne 13. června 2000, Salzgitter v. Komise (C-210/98 P, Recueil, s. I-5843, bod 58), a ze dne 21. září 2006, JCB Service v. Komise (C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, bod 186).

A – První důvod kasačního opravného prostředku – zacházení s nizozemskou zprávou

23. Tento důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Komise ve sporném rozhodnutí nepravdivě uvedla, že jí ještě nebyla předložena zpráva o kvalitě vnějšího ovzduší v Nizozemsku za rok 2004.

1. K jednotlivým zprávám

24. Členské státy mají podle čl. 11 odst. 1 písm. a) pododstavce i) směrnice 96/62 předložit Komisi zprávu o kvalitě vnějšího ovzduší, ve které jsou uvedeny oblasti a aglomerace, v nichž hodnoty jedné, nebo více znečišťujících látek překračují mezní hodnotu a meze tolerance.

25. V bodě 41 sporného rozhodnutí konstatovala Komise, že Nizozemsko ještě nepředložilo žádné údaje za rok 2004. Je ovšem nesporné, že toto konstatování je nesprávné. Soud v bodě 22 napadeného rozhodnutí konstatuje, že Komise tuto zprávu dne 8. února 2006 obdržela a dne 10. února 2006 byla zpráva zapsána tímto orgánem do jejího registru. Sporné rozhodnutí bylo vydáno až o tři měsíce později.

26. Od této zprávy o kvalitě vnějšího ovzduší za rok 2004 je třeba zvláště odlišovat dvě další hodnotící zprávy.

27. Jednak v březnu 2006 předložilo Nizozemsko zprávu nizozemské agentury pro životní prostředí¹¹, takzvanou zprávu MNP. V bodě 41 sporného rozhodnutí konstatuje Komise s odvoláním na tuto zprávu, že hladiny koncentrace částic jsou o 10 až 15 % nižší, než se předpokládalo. Také počet oblastí, kde jsou překračovány mezní hodnoty kvality ovzduší, se snížil v roce 2010 ve srovnání s rokem 2005 na polovinu a v roce 2015 bude tvořit polovinu oblastí ve srovnání s rokem 2010.

28. A jednak Komise pověřila expertní komisi koordinovanou nizozemským Institutem pro aplikovaný výzkum přírodních věd¹², aby

¹¹ — Milieu- en Natuurplanbureau, MNP.

¹² — Nederlandse Organisatie voor toegepast-natuurwetenschappelijk onderzoek, zkráceně TNO.

posoudil žádost Nizozemska. Výsledky jsou obsaženy v takzvaném posudku TNO ze dne 27. března 2006. Z tohoto posudku vycházela Komise při vydání sporného rozhodnutí.

Přípustnost

29. Z posudku TNO vyplývá, že přinejmenším znalcům Komise byly známy novější údaje týkající se kvality vnějšího ovzduší v Nizozemsku v roce 2004. Soud citoval tento posudek v bodě 44 napadeného rozsudku:

„Předběžné údaje sdělené Nizozemským královstvím ohledně překročení mezních hodnot v roce 2004 poskytují jiný obraz než v roce 2003. Ve všech zónách je u PM₁₀ konstatováno překročení nejméně jedné z mezních hodnot zvýšených o mez tolerance.“

2. Právní analýza důvodu kasačního opravného prostředku

30. Tímto kasačním opravným prostředkem vytýká nizozemská vláda Soudu, že se dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu povinnosti postupovat s řádnou péčí a povinnosti odůvodnění, které má Komise.

31. Komise má za to, že tato argumentace je nepřípustná. Nizozemsko se především nemůže dovolávat výtek souvisejících se zprávou za rok 2004, jelikož ji předložilo se značným zpožděním. Tímto kasačním opravným prostředkem navíc Nizozemsko zpochybňuje pouze skutková zjištění Soudu.

32. První námitku Komise ohledně přípustnosti tohoto kasačního opravného prostředku je třeba odmítnout jako, alespoň v projednávané věci, irelevantní. Zda Komise musí ve správním řízení zohlednit také opožděné podání členského státu, je zásadně otázkou opodstatněnosti žaloby.

33. Pouze za mimořádných okolností může zásada zákazu zneužití práva bránit přípustnosti žaloby nebo určitých žalobních důvodů. K tomu by členský stát musel v Komisi vzbudit legitimní očekávání, že neposkytne žádné

další informace nebo alespoň pokud jde o zohlednění určitých dokumentů nepodá v žádném případě žalobu. Komise neuvádí nic, co by umožňovalo dospět k závěru, že se jedná o takový mimořádný případ, zejména pokud jde o legitimní očekávání, a skutečně ani o žádný takový případ nejde.

statutu Soudního dvora omezen na právní otázky. Pouze Soud je proto příslušný ke zjištění a posouzení relevantních skutkových okolností, jakož i k posouzení důkazů. Posouzení těchto skutkových okolností a důkazů tedy nepředstavuje, s výhradou případu, kdy by došlo k jejich zkreslení, právní otázku, která podléhá jako taková přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku¹³.

34. Navíc mohla být tato výtku namířena nanejvýš vůči přípustnosti žaloby v prvním stupni, ale nikoliv vůči přípustnosti kasačního opravného prostředku. Komise ovšem netvrdí, že Soud v tomto bodě žalobu Nizozemska neprávem připustil.

36. Výtku nizozemské vlády však na rozdíl od tvrzení Komise není namířena proti skutkovým zjištěním Soudu. Ta jsou nesporná. Spíše jde o to, zda Soud z těchto skutkových zjištění správně vyvodil, že Komise neporušila ani povinnost postupovat s řádnou péčí, ani povinnost odůvodnění. Toto je právní otázka. Je tudíž třeba zamítnout i druhou námitku Komise.

35. Druhá námitka Komise směřující proti přípustnosti tohoto důvodu kasačního opravného prostředku se naproti tomu opírá o uznanou zásadu práva na podání kasačního opravného prostředku: ten je podle článku 225 ES a čl. 58 prvního pododstavce

13 — Rozsudky ze dne 11. února 1999, *Antillean Rice Mills* a další v. Komise (C-390/95 P, Recueil, s. I-769, bod 29); ze dne 15. června 2000, *Dorsch Consult* (C-237/98 P, Recueil, s. I-4549, bod 35 a násl.); ze dne 7. ledna 2004, *Aalborg Portland* a další v. Komise, (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 49), a ze dne 1. června 2006, *P&O European Ferries (Vizcaya)* v. Komise a *Diputación Foral de Vizcaya* v. Komise (C-442/03 P a C-471/03 P, Sb. rozh. s. I-4845, bod 60).

37. První důvod kasačního opravného prostředku je proto přípustný.

soudem Společenství se vztahuje také na to, zda důkazy uplatňované při rozhodování představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít vyvozené závěry¹⁶.

K věci samé

38. Povinnost postupovat s řádnou péčí a povinnost odůvodnění Komise je třeba zkoumat vzhledem k oprávněním, která v projednávané věci Komise měla. S ohledem na komplexní technické posuzování, jež musí Komise v rámci čl. 95 odst.5 a 6 ES provádět, jí musí být přiznána široká posuzovací pravomoc¹⁴.

40. Proto je nejprve třeba posoudit, zda zpráva za rok 2004 obsahuje příslušné údaje. Posudek TNO v tomto ohledu konstatoval, že nové údaje poskytují *jiný* obraz než údaje staré. Změna stavu údajů má nezbytně význam pro posouzení situace v Nizozemsku. Nové údaje byly proto relevantní.

39. Pokud však je ovšem soudní přezkum na základě široké posuzovací pravomoci Komise omezen, má dodržování záruk, které právní řád Společenství stanoví pro správní řízení, zvláště zásadní význam. K těmto zárukám náleží, zejména povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní okolnosti jednotlivého případu a svá rozhodnutí dostatečně odůvodnit¹⁵. Přezkum

41. V souvislosti s okamžikem doručení těchto údajů však vyvstává otázka, zda je Komise při svém rozhodování o žádosti Nizozemská směla nezohlednit.

14 — V tomto smyslu rozsudky ze dne 18. června 2007, *Industrias Químicas del Vallés v. Komise* (C-326/05 P, Sb. rozh. s. I-6557, bod 75), a ze dne 2. dubna 1998, *Norbrook Laboratories* (C-127/95, Recueil, s. I-1531, bod 90).

15 — Rozsudky ze dne 21. listopadu 1991, *Technische Universität München*, (C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14), a ze dne 7. května 1992, *Pesqueras De Bermeo und Naviera Laida v. Komise* (C-258/90 a C-259/90, Recueil, s. I-2901, bod 26), viz také rozsudek Soudu ze dne 7. listopadu 2007, *Německo v. Komise* (T-374/04, Sb. rozh. s. II-4431, bod 81).

16 — Rozsudky ze dne 15. února 2005, *Komise v. Tetra Laval* (C-12/03 P, Sb. rozh. s. I-987, bod 39), *Industrias Químicas del Vallés v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 13, bod 77), a ze dne 22. listopadu 2007, *Španělsko v. Lenzing* (C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 57).

42. Nizozemsko by podle čl. 11 odst. 1 písm. b) směrnice 96/62 muselo zaslat tuto zprávu již dne 1. října 2005, tj. jeden měsíc před předložením žádosti podle čl. 95 odst. 5 ES. Předložilo ji však se zpožděním pěti měsíců. Lhůty podle směrnice 96/62 ovšem nemají žádný vztah k řízení podle čl. 95 odst. 6 ES. Jejich porušení nemá tudíž vliv na řízení o udělení výjimky.

ního práva Společenství. Podle čl. 174 odst. 3 první odrážky ES Společenství při přípravě politiky v oblasti životního prostředí přihlédne k dostupným vědeckým a technickým údajům¹⁹. Zohlednění nových údajů mimoto patří k základům řízení podle čl. 95 odst. 5 a 6 ES²⁰. Podle správního práva je třeba legalitu právního aktu posuzovat vzhledem k informacím, které byly předloženy v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí²¹.

43. Článek 95 ES neobsahuje žádnou výslovnou úpravu, kdy přesně musí být dokumenty, o které se opírá žádost o udělení výjimky, předloženy. Soudní dvůr sice vychází z toho, že členský stát své argumenty předkládá zásadně se svou žádostí¹⁷, připouští ovšem také doplnění předložených podkladů¹⁸.

45. V souladu s těmito požadavky Komise výslovně zohlednila takzvaný posudek MNP. Obdržela ho dokonce ještě později než zprávu o kvalitě vnějšího ovzduší v Nizozemsku v roce 2004. Skutečnost, že posudek MNP podporuje postoj Komise, staví současně do zvlášť špatného světla zacházení se zprávou za rok 2004.

44. Zohlednění později poskytnutých informací je mimo jiné v souladu se základním principem práva životního prostředí a správ-

17 — Rozsudky *Dánsko v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 7, bod 48) a *Land Oberösterreich v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 8, bod 38).

18 — Rozsudek *Německo v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 6, bod 62).

19 — Rozsudek ze dne 14. června 1998, *Bettati* (C-341/95, Recueil, s. I-4355, bod 49 a násl.). K použití vůči členským státům viz rozsudky ze dne 7. září 2004, *Waddenvereniging a Vogelbeschermingsvereniging* (C-127/02, Sb. rozh. s. I-7405, bod 54); ze dne 8. června 2006, *WWF Italia a další* (C-60/05, Sb. rozh. s. I-5083, bod 27), a ze dne 13. prosince 2007, *Komise v. Irsko* (C-418/04, Sb. rozh. s. I-10947, bod 63).

20 — Rozsudky *Německo v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 6, bod 41), a *Dánsko v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 7, bod 58).

21 — Rozsudky ze dne 14. května 1975, *CNTA v. Komise* (74/74, Recueil, s. 533, body 29/32); ze dne 7. února 1979, *Francie v. Komise* (15/76 a 16/76, Recueil, s. 321, bod 7); ze dne 17. června 1997, *SAM Schiffahrt a Stapf* (C-248/95 a C-249/95, Recueil, s. I-4475, bod 46), a ze dne 12. ledna 2006, *Agrarproduktion Staebelow* (C-504/04, Sb. rozh. s. I-679, bod 38).

46. Přesto mohlo ve výjimečném případě být nezohlednění pozdě předložených údajů z důvodu přísných lhůt stanovených v čl. 95 odst. 6 ES²² v konkrétním případě odůvodněno, například pokud by je již nebylo možné ve stanovené lhůtě posoudit. V případě, že Komise odmítla vzít v úvahu pozdě poskytnuté informace, musí však být toto její rozhodnutí soudně přezkoumatelné. Dále měla Komise uvést důvody, proč nezohlednila zprávu za rok 2004. To ovšem neučinila.

47. V důsledku toho bylo třeba při rozhodování o žádosti o udělení výjimky přihlédnout ke zprávě o kvalitě vnějšího ovzduší v Nizozemsku v roce 2004.

48. Ze sporného rozhodnutí ale jasně nevyplyvá, že by k těmto údajům bylo přihlédnuto. Komise naopak v bodě 41 konstatovala, že jí zpráva nebyla předložena.

49. Soud však v bodech 43 a 44 napadeného rozsudku konstatoval, že znalci Komise v posudku TNO tyto údaje zohlednili a Komise z tohoto posudku vycházela. Dále Soud odkazuje na hodnocení pozdě dodaného

posudku MNP. Z toho Soud v bodě 47 vyvozuje, že Komisi nelze vytýkat, že opomněla přezkoumat údaje z poslední doby, které jí zaslala nizozemská vláda před přijetím rozhodnutí.

50. Ve skutečnosti dokládá posudek TNO, že Komise údaje za rok 2004 musela znát, a že tyto údaje byly zohledněny v řízení, totiž prostřednictvím posudku TNO.

51. Není ovšem dostačující, že Komise nějakou formou použije relevantní informace. Naopak musí takové informace přiměřeně zohlednit²³.

52. Z rozhodnutí Komise však nelze zjistit, jaký význam přisoudila Komise překročení mezních hodnot na celém území Nizozemska. Zohledněný posudek TNO sice obsahuje některá vysvětlení tohoto stavu, ale nelze z něj rozpoznat, zda v Nizozemsku existuje zvláštní problém.

22 — Srov. rozsudky *Dánsko v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 7, bod 48) a *Land Oberösterreich v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 8, bod 39).

23 — Rozsudek *Dánsko v. Komise* (citovaný v poznámce pod čarou 7, bod 114).

53. Touto otázkou se zabíral pouze Soud v bodech 109 a 110 napadeného rozsudku. Poukazuje na to, že Nizozemsko patří do skupiny pěti členských států, které v roce 2004 překročily mezní hodnoty koncentrace částic, a že se kvalita ovzduší oproti předchozímu roku v absolutních číslech dokonce zlepšila.

54. Tato zjištění Soudu ovšem nemohou zhojit vady sporného rozhodnutí. Naopak z odůvodnění právního aktu musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum²⁴. V soudním řízení nemůže být chybějící odůvodnění doplněno, a už vůbec ne soudem Společenství.

55. Pokud samotný Soud srovnává Nizozemsko s jinými členskými státy, pokračuje

meze své pravomoci a nahrazuje Komisi²⁵. Ta měla provést sama srovnání ve sporném rozhodnutí, nebo alespoň měla vycházet z příslušné zprávy. Úvahy Soudu týkající se srovnání s jinými členskými státy jsou proto bezvýznamné.

56. Konstatování Soudu, že Komise zohlednila nizozemskou zprávu za rok 2004, je stíženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, neboť Komise přiměřeně tuto zprávu nezohlednila. Ovšem až po posouzení druhého důvodu kasačního opravného prostředku je možné definitivně rozhodnout, zda toto nesprávné právní posouzení vede, nebo přispívá ke zrušení napadeného rozsudku.

B – Druhý důvod kasačního opravného prostředku – neexistence zvláštního problému v Nizozemsku

57. Druhý důvod kasačního opravného prostředku se týká otázky, zda v Nizozemsku existuje zvláštní problém. Nizozemsko napadlo dvě oblasti argumentů prvoinstančního rozsudku.

24 — Rozsudky ze dne 9. června 1969, Itálie v. Komise (1/69, Recueil, s. 277, bod 9); ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise (C-310/99, Recueil, s. I-2289, bod 48); ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise (C-66/02, Sb. rozh. s. I-10901, bod 26), a ze dne 22. června 2006, Belgie a Forum 187 v. Komise (C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 137).

25 — Srov. rozsudek Soudu Německo v. Komise (citovaný v poznámce pod čarou 15, bod 81).

58. Jednak Soud odmítl zohlednit zvláštní důvody pro překročení mezních hodnot v Nizozemsku, jelikož směrnice 1999/30 tyto důvody neobsahuje. V případě těchto důvodů se jedná o vliv přeshraničních emisí částic, hustotu obyvatelstva, silniční dopravu a rozsah obytné zástavby podél silnic.

59. Dále sice Soud uznal, že problém nemusí být jedinečný, ve skutečnosti ovšem přesto požadoval rozdíl od *všech* ostatních členských států, tj. jedinečný problém.

60. Rozsudek Soudu je formulován tak, že obě oblasti argumentů stojí vedle sebe a jsou nezávisle na sobě základem pro rozhodnutí. Nizozemsko se tudíž musí prosadit s oběma částmi důvodů kasačního opravného prostředku, aby vyvrátilo argumentaci rozsudku.

1. Kritéria směrnice 1999/30

61. Soud v bodech 92 a 115 nezohlednil přeshraniční emise částic, hustotu obyvatelstva, vysokou intenzitu provozu v mnoha oblastech Nizozemska a umístění obytných zón podél silničních tras. Nejedná se o kritéria stanovená směrnicí 1999/30.

62. Jelikož směrnice 1999/30 stanoví pouze mezní hodnoty, mohla by tato skutečnost vést k závěru, že pouze míra překročení mezní hodnoty může být relevantním kritériem existence zvláštního problému. Soud ovšem nevysvětlil, proč se domnívá, že ve směrnici 1999/30 musí být uvedeny příčiny překročení mezních hodnot.

63. Nizozemsko tento názor Soudu odmítá. V tomto směru Komise nic nenamítá vůči kasačnímu opravnému prostředku, zdůrazňuje však alternativní odůvodnění napadeného rozsudku spočívající v nedostatečných rozdílech od ostatních členských států. Navíc Komise odkazuje na čl. 8 odst. 6 směrnice 96/62. Podle tohoto ustanovení se mají členské státy vzájemně konzultovat, pokud je

překročena mezní hodnota znečišťující látky v členském státě následkem znečištění vzniklého v jiném členském státě. Nizozemsko však žádné takové konzultace neuskutečnilo.

požadavky, které platí obecně pro všechny členské státy. Je možné přijmout přísnější úpravu²⁶.

64. Směrnice 96/62 je rozhodující pro posouzení argumentace Soudu s ohledem na kritéria neuvedená ve směrnici 1999/30. Směrnice 1999/30 totiž nemůže být používána izolovaně, ale pouze ve spojení se směrnicí 96/62. Přijetí směrnice 1999/30 je stanoveno v článku 4 a v příloze I směrnice 96/62. Kromě toho opatření, která musí členské státy přijmout zejména, ale nikoliv pouze, v případě překročení mezních hodnot týkajících se kvality vnějšího ovzduší, vyplývají nikoliv ze směrnice 1999/30, ale ze směrnice 96/62.

66. Společné posouzení směrnice 1999/30 a směrnice 96/62 navíc ukazuje, že Soudem odmítnutá kritéria hodnocení kvality vnějšího ovzduší jsou důležitá.

65. V žádné z obou směrnic nesvědčí pro to, že by měly stanovit relevantní příčiny, na základě kterých vzniká zvláštní problém. Jsou naopak formulovány relativně obecně, tak aby byly zohledněny rozdíly mezi různými členskými státy. Jako cíl proto stanoví pouze kontrolu kvality vnějšího ovzduší, totiž mezní hodnoty, a rozvoj programů na uskutečnění tohoto cíle, aniž by vyžadovaly přijetí konkrétních opatření na snížení emisí. Zejména u mezních hodnot znečištění vnějšího ovzduší se podle čtvrtého bodu odůvodnění směrnice 1999/30 jedná o minimální

67. V článku 8 a v příloze IV směrnice 96/62 je stanoveno zejména, které informace mají členské státy v případě překročení mezních hodnot shromáždit a sdělit Komisi. Podle bodu 5 uvedené přílohy je třeba zjistit původ znečištění, zejména hlavní zdroje emisí a znečištění pocházející z jiných regionů. Rozbor situace stanovený v bodě 6 by měl obsahovat podrobnosti o faktorech, které vedly k překročení mezní hodnoty, a výslovně uvádí přenos včetně přeshraničního dálkového přenosu znečišťujících látek, a vznik.

26 — Viz také rozsudek ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Rakousko (C-320/03, Sb. rozh. s. I-9871, bod 80).

68. Článek 8 odst. 6 směrnice 96/62 v této souvislosti, na rozdíl od bodu 92 napadeného rozsudku, zdůrazňuje, že znečištění vzniklé v jiném členském státě, jak tvrdí Nizozemsko, je významným kritériem práva Společenství pro posuzování kvality vnějšího ovzduší.

71. Soud tudíž v bodech 92 a 115 s odvoláním na směrnici 1999/30 nesprávně odmítl zohlednit přeshraniční znečištění, hustotu obyvatelstva, vysokou intenzitu provozu v mnoha oblastech Nizozemska a umístění obytných zón podél silničních tras.

69. Na rozdíl od zjištění Soudu v bodě 115 napadeného rozsudku je třeba vzít v úvahu také intenzitu silničního provozu. Není sice zdůrazňována stejně jako přeshraniční znečištění, je však v každém případě příčinou, kterou je třeba zohlednit v rámci článku 8 směrnice 96/62.

2. K neexistenci zvláštního problému

72. Je proto třeba zabývat se druhou oblastí argumentace Soudu, která se týká neexistence zvláštního problému v Nizozemsku.

70. Podle přílohy II první odrážky směrnice 96/62 je faktorem zohledňovaným při stanovení mezních hodnot na úrovni Společenství stupeň expozice obyvatelstva. Tento faktor je proto také vhodným kritériem závažnosti překročení mezních hodnot v konkrétním členském státě. Jelikož hustota obyvatelstva, vysoká intenzita provozu v mnoha oblastech Nizozemska a umístění obytných zón podél silničních tras jsou významné pro expozici obyvatelstva, a jelikož Soud tyto faktory nezohlednil, protože nejsou uvedeny ve směrnici 1999/30, je bod 115 napadeného rozsudku také v tomto ohledu stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

73. Soud jednak v bodě 63 napadeného rozsudku konstatuje, že „nikoli zvláštním ve smyslu čl. 95 odst. 5 ES, je každý problém, který se projevuje celkově obdobným způsobem v celém Společenství, a je tedy vhodné, aby pro něj byla nalezena harmonizovaná řešení na úrovni Společenství“.

74. Soud také dává nizozemské vládě v bodě 65 napadeného rozsudku za pravdu, „že k tomu, aby byl problém zvláštní pro určitý členský stát ve smyslu příslušného ustanovení,

není nutné, aby byl výsledkem hrozby pro životní prostředí existující na území pouze tohoto státu“.

75. V kasačním opravném prostředku však Nizozemsko Soudu vytýká, že v rozporu s výkladem uvedeným v bodech 53 a 106 požadoval existenci zvláštního problému, odlišného od ostatních členských států. S tím, že v ostatních členských státech je situace obdobná, odmítl Soud jednotlivé argumenty týkající se zvláštního problému.

76. Podle bodu 53 napadeného rozsudku bylo předpokladem pro povolení nizozemského opatření, že překročení mezních hodnot koncentrace částic pozorovaná na nizozemském území „se znatelně odlišovala od překročení hodnot v jiných členských státech“. Podle bodu 106 musí dotčený členský stát prokázat, že se u něj vyskytly zvláštní problémy, „které jej odlišují od ostatních členských států“. Soud tak v tomto bodě vyžaduje odlišení od *všech* ostatních členských států.

77. Body 63 a 65 napadeného rozsudku na straně jedné a bod 106 na straně druhé si tak vzájemně odporují. I přes tento rozpor je ovšem zřejmé, že Soud tento napadený rozsudek opírá pouze o úvahu obsaženou v bodě 106, že Nizozemsko neprokázalo žádný odlišný problém od všech ostatních členských států. Soud totiž nezkoumal, zda je počet členských států čelících obdobným problémům příliš vysoký, než aby mohla být uznána existence zvláštního problému v Nizozemsku. Omezil se naopak na vyjmenování stejně postižených členských států.

78. Posledně uvedený názor soudu je tudíž stížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Podle rozsudku Land Oberösterreich se zvláštní problém ve smyslu čl. 95 odst. 5 ES neomezuje na „jedinečné problémy“²⁷. Naopak ve věci Oberösterreich Soud a Komise vyložili slovo „zvláštní“ vhodněji ve smyslu „výjimečný“²⁸.

79. V důsledku toho ani zjištění Soudu ohledně srovnání členských států nejsou dostatečná pro odůvodnění napadeného rozsudku.

²⁷ — Citovaný v poznámce pod čarou 8, bod 65.

²⁸ — Citovaný v poznámce pod čarou. 8, bod 66 a násled.

C – Možnost jiného odůvodnění napadeného rozsudku

(k tomu bod 1 níže). Proto bude existence zvláštního problému ve srovnání s ostatními členskými státy zkoumána pouze podpůrně (k tomu bod 2 níže).

80. Ačkoliv napadený rozsudek obsahuje vadu spočívající v nesprávném právním posouzení, bylo by třeba kasační opravný prostředek přesto zamítnout, kdyby byl výrok opodstatněný na základě jiných právních důvodů²⁹. Je tedy třeba posoudit, zda Komise správně zjistila, že v Nizozemsku neexistuje zvláštní problém ve smyslu právě uvedeného rozsudku Land Oberösterreich, tedy problém, který není výjimečný, nýbrž má všeobecnou povahu.

81. Problém v Nizozemsku spočívá v tom, že koncentrace částic PM₁₀ ve vnějším ovzduší překročila mezní hodnoty stanovené směrnicí 96/62 ve spojení se směrnicí 1999/30.

82. Zda se jedná o zvláštní problém, posuzoval Soud i Komise s ohledem na dosud rozhodnuté případy, když srovnávají situaci v různých členských státech. V projednávané věci však zakládá již střet cílů právních předpisů Společenství zvláštní problém

1. Existence zvláštního problému s ohledem na střet cílů právních předpisů Společenství

83. V projednávané věci spočívá problém, kterému chce Nizozemsko čelit získáním výjimky ze směrnice 98/69, v požadavcích stanovených *ostatními* ustanoveními práva Společenství: vnější ovzduší v Nizozemsku není ve stavu požadovaném směrnicí 96/62 ve spojení se směrnicí 1999/30.

84. Ten nemůže *skutečně* být výjimečný, a může se týkat i ostatních členských států. Požadavky práva Společenství na kvalitu vnějšího ovzduší však stanoví stav, ve kterém by mělo být vnější ovzduší v celém Společenství. Porušení těchto norem kvality nelze v *právním* smyslu považovat za „obvyklé“. Normativním požadavkem je totiž dodržování práva Společenství, nikoliv jeho porušení. Porušení standardů je proto třeba považovat za zvláštní podle čl. 95 odst. 5 ES.

29 — Viz odkazy v poznámce pod čarou 10.

2. Srovnání s ostatními členskými státy

85. V případě, že Soudní dvůr nebude souhlasit s mými názory nebo je neakceptuje, jelikož se k nim účastníci řízení dosud nevyjádřili, budu dále zkoumat, zda na základě srovnání s ostatními členskými státy vyvstává zvláštní problém v Nizozemsku.

86. Pokud jde o standard soudního přezkumu, je třeba Komisi – jak již bylo řečeno – přiznat širokou posuzovací pravomoc, pokud je pro srovnání stavu v různých členských státech zapotřebí komplexního technického posouzení. Musí pečlivě a nestranně přezkoumat veškeré relevantní okolnosti projednávané věci a své rozhodnutí dostatečně odůvodnit. Přezkum soudem Společenství se tedy vztahuje také na to, zda důkazy uplatňované při rozhodování představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít vyvozené závěry³⁰.

87. Dále je třeba připomenout, že důkazní břemeno týkající se zvláštního problému nese

žádající členský stát, v tomto případě Nizozemsko³¹. Komise proto nemusí prokazovat, že neexistuje žádný zvláštní problém. Když ovšem existenci zvláštního problému neuzná, musí detailně vysvětlit, proč odmítla relevantní tvrzení členského státu.

88. Jak již bylo konstatováno, je na rozdíl od toho, co se uvádí v napadeném rozsudku, třeba zohlednit přeshraniční emise částic, hustotu obyvatelstva, intenzitu provozu v mnoha oblastech Nizozemska a umístění obytných zón podél silničních tras a zprávu o kvalitě vnějšího ovzduší za rok 2004.

89. Komise se v bodech 41 až 43 sporného rozhodnutí opírá v zásadě o dva argumenty. Zprv emise částic v Nizozemsku nejsou

30 — Viz výše, bod 38 a násl.

31 — Viz výše, bod 17 a násl.

celkově vyšší než v sedmi jiných členských státech. Zadruhé je existence problému s ohledem na směrnici 98/69 sporná, neboť obzvláště vysoký výskyt emisí částic v Nizozemsku nesouvisí s emisemi částic z motorových vozidel v Nizozemsku.

vozidel se vznětovým motorem než ve většině ostatních členských států.

90. První argument by sice mohl být v zásadě dostačující, pokud se, na rozdíl od zde zastávaného postoje, vychází z toho, že překročení mezních hodnot stanovených Společenstvím za uvedených okolností ještě nepředstavuje zvláštní problém. Tento názor však nelze akceptovat už jen proto, že Komise se nevypořádala s problémem emisí částic vyplývajícím ze zprávy Nizozemska za rok 2004.

92. To ovšem nevyklučuje existenci zvláštního problému v Nizozemsku, pokud jde o ostatní uvedené body. Zda tyto další problémy odůvodňují přijetí opatření ve vztahu k vozidlům se vznětovým motorem, je pro posouzení zvláštního problému nepodstatné. Navíc to bude zkoumáno v rámci následujícího posuzování podle čl. 95 odst. 6 ES.

93. Pokud jde o další relevantní tvrzení Nizozemska, uznává Komise v bodě 40 sporného rozhodnutí, že v Nizozemsku existuje značný podíl přeshraničního přenosu částic. Zdůrazňuje ovšem, že tento podíl není vyšší než v jiných státech Beneluxu.

91. Druhým argumentem Komise, podle něž neexistuje zvláštní problém u vozidel se vznětovým motorem, lze vyvrátit část argumentace Nizozemska obsažené v žádosti o výjimku. Ani samotné Nizozemsko již nepochybně, že zde jezdí mnohem méně

94. Tento argument mne ovšem nepřesvědčil, neboť zvláštní problém nemusí mít výjimečnou povahu. Skutečnost, že země Beneluxu z důvodu své centrální polohy a malé velikosti obzvláště sužuje přeshraniční přenos částic, je jejich vlastní problém, který může být uznán za zcela zvláštní.

95. Stejně tak v bodě 40 sporného rozhodnutí potvrdila Komise významný vliv přístavu v Rotterdamu na emise částic, aniž by ovšem vyložila, proč v něm nelze spatřovat zvláštní problém.

dostatečně mimořádná, aby byla dotčena zvláštním problémem.

96. V bodech 34 až 36 sporného rozhodnutí uvádí Komise také hustotu obyvatelstva, vysokou intenzitu provozu v mnoha oblastech Nizozemska a umístění obytných zón podél silničních tras. Nevyjadřuje se sice k tomu, zda odůvodňují existenci zvláštního problému, avšak v související zprávě expertů Komise je toto přinejmenším naznačováno. Podle ní je situace v Nizozemsku v tomto směru srovnatelná se situací v ostatních zemích Beneluxu, v centrální části Spojeného království a na západě Německa.

98. Komise proto nehodnotila rozhodující vlastnosti Nizozemska vůbec, nebo je hodnotila nedostatečným způsobem, když odmítla přiznat existenci zvláštního problému v Nizozemsku. Její zjištění ohledně neexistence zvláštního problému v Nizozemsku nemohou odůvodnit sporné rozhodnutí.

3. Mezitímní závěry

97. Tato zjištění ovšem nejsou dostačující, neboť není zřejmé, zda tato prostorově relativně ohraničená část Společenství není

99. Napadený rozsudek tudíž nemůže být zachován ani s jiným odůvodněním. V projednávané věci odůvodňuje již porušení směrnice 96/62 ve spojení se směrnicí 1999/30 zvláštní problém Nizozemska. Ale také podpůrně provedený přezkum srovnání členských států přinesl stejný výsledek, totiž že Komise nesprávně posoudila relevantní tvrzení Nizozemska.

D – K rozhodnutí o kasačním opravném prostředku

pochybnosti o tom, zda může být ve věci rozhodnuto.

100. Podle čl. 61 odst. 1 druhé věty svého statutu může Soudní dvůr v případě zrušení napadeného rozsudku vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Jinak vrátí věc zpět k rozhodnutí Soudu.

103. Otázkou tedy zůstává pouze to, zda sporné rozhodnutí musí být zrušeno jenom z toho důvodu, že Komise při posuzování podle čl. 95 odst. 6 ES, nezohlednila ani zprávu Nizozemska o kvalitě vnějšího ovzduší v roce 2004. Rozhodnout o této otázce by však vyžadovalo vyslechnout účastníky řízení. To se doposud v řízení před Soudním dvorem nestalo, a proto nemůže v této věci rozhodnout.

101. Dosavadní přezkum ovšem ještě nedovoluje rozhodnout o žalobě Nizozemska podané proti spornému rozhodnutí Komise. Rozhodnutí totiž není založeno jen na odmítnutí existence zvláštního problému v Nizozemsku. Komise kromě toho vycházela ještě z druhého odůvodnění, které Nizozemsko také napadlo: nizozemské opatření není slučitelné s čl. 95 odst. 6 ES.

104. Je tudíž třeba vrátit tuto věc k rozhodnutí Soudu.

VI – K nákladům řízení

102. O tomto bodě Soud dosud vůbec nerozhodl a nebyl ani předmětem řízení před Soudním dvorem. Proto zde existují vážné

105. V případě vrácení věci Soudu není podle článku 122 jednacího řádu namístě rozhodovat o nákladech řízení, neboť o nákladech řízení bude rozhodnuto později v konečném rozhodnutí.

VII – Závěry

106. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby rozhodl takto:

1. Rozsudek Soudu ze dne 27. června 2007, Nizozemsko v. Komise (T-182/06, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), se zrušuje.
2. Věc se vrací Soudu prvního stupně Evropských společenství k rozhodnutí.
3. O nákladech řízení bude rozhodnuto později.